60e jaargang — N° 95. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag 29 November

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Twee maal per week, 4 fr. per jaar
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

De personen die een abonnement aan den POSTRIJDER voor 't jaar 1914 nemen, zullen ons blad kosteloos ontvangen van den dag hunner inschrijving tot 31 Dec. aanst.

Onzen Jaarlijkschen Raadselprijskamp

Wij roepen de aandacht onzer lezers op ons jaarlijksch prijsraadsel dat wij heden in ons blad afkondigen.

Evenals verleden jaar zullen er een **30**tal schoone en belangrijke prijzen tusschen de goede oplossers van dit prijsraadsel verlot worden.

Wij zullen in een volgend nummer de lijst der te winnen prijzen mededeelen.

De uitloting zal publiek plaats hebben in ons verkoophuis, Groote Markt, 37-39, Tongeren, op Donderdag 29 Januari, om 10 ure 's morgens.

In ons nummer van Zaterdag 31 Januari, zal de uitslag afgekondigd worden en in hetzelfde nummer geven wij het prijsraadsel voor de maand Februari.

Aan onze nieuwe inschrijvers herinneren wij dat wij maandelijksch een prijsraadsel met vier prijzen, waaronder een zakhorlogie of een wekker als eerste prijs, afkondigen.

Om te kunnen deelnemen aan onzen jaarlijkschen raadselprijskamp, moet men drie voorwaarden vervullen :

1° Geabonneerd zijn aan den *Postrijder*.

2° De abonnementsprijs voor 1914 betaald hebben.

3° De oplossing schriftelijk insturen vóór *Dinsdag 27 Januari*.

En nu aan 't raden. Ziehier ons

Nieuwjaarsprijsraadsel

voor al de oude en nieuwe geabonneerden van den « POSTRIJDER ».

Ik ben in den appel,
Maar niet in de peer ;
Ik zit bij de dame,
Maar niet bij den heer ;
'k Zit niet in het venster,
Maar wel in het raam.
Zegt, radertjes, zegt eens
Hoe is nu mijn naam ?

Zij zullen haar niet hebben
De schoone ziel van 't kind

Waarom die woorden ? Zouden onze jongens dus gevaar loopen ? Zouden zij hunne ziel verliezen ? Ja, men wil ons onze kinderen ontnemen. Men wil hun doen vergeten het gedacht van God. Men wil hun doen versmaden al wat geestelijk is. Men wil uit de scholen het kruisbeeld bannen en men wil van onze scholen verkenstallen maken. Beginnen zonder gebed, eindigen zonder gebed. Nooit meer van God of zijn gebod spreken. Ziedaar wat men begeert. En dit noemt men de « onzijdige school. » Wie zijn deze die ons dit willen opdringen ? Zijn het de katholieken ? Neen, deze willen het godsdienstig onderwijs in de klassen voor hunne kinderen ! Zij laten de andere vrij hunne school te kiezen en omdat zij die vrijheid van kiezen geven, daarom alleen worden zij tegengewerkt, daarom wordt het schoolwetsontwerp bekampten bestreden langs alle zijden. Door wie ? Door liberalen en socialisten ! Zij willen niet weten van gelijkheid voor de wet. Zij willen niet dat wij, katholieken, die de twee derden van België's bevolking uitmaken, eene school hebben waar de godsdienst onderwezen wordt. Zij willen niet dat onze kinderen opgebracht worden in hetzelfde geloof dat de macht en sterkte van onze voorvaderen was. Neen, zij willen zelfs niet dat onze kinderen het glorierijk verleden van het land kennen. Zij willen niet dat onze kinderen eerbied worde ingeboezemd voor de nationale instellingen. Zij willen niet dat onze kinderen van onze geliefde koninklijke familie spreken met den eerbied haar verschuldigd. De geest van vaderlandsliefde willen zij doen verdwijnen en ons op den voet brengen waar Frankrijk nu is. Doch daar gevoelt men reeds de gevolgen welke het voortbrengt, wanneer de band van God die alles in zijne macht heeft, niet meer wil aanveerden. Men wil ons op den zelfden voet brengen van Portugal, dat rap den afgrond van het tenietgaan intreedt. Men wil de broederlijkheid, de gelijkheid en de vrijheid naar hun zin, toegepast door de macht en de dwang van eenige opperste bazen.

Men wil van onze kinderen anarchisten maken : mannen zonder geloof, zonder besef van het leven, en waar dit naartoe leidt. Men wil hun het doel verduiken, waartoe zij geschapen zijn. In een woord, men wil van hen dieren maken die van hun leven en van den Staat een stal maken.

De liberalen en socialisten, uit haat tegen den godsdienst, willen de broeders en de zusters uit de school om mettertijd ze uit het land te bannen.

Maar neen ! Wij zijn hier nog ! Wij katholieken ! Wij willen onze scholen waar de leer van Christus aangeleerd wordt ! Wij willen onze kinderen de vaderlandsliefde inprenten ! Wij willen hun 't doel van hun leven toonen en daarom, gij, ons katholiek ministerie, gij onze katholieke vertegenwoordigers, uwe krachten niet gespaard. Voet bij stek gehouden. Het ontwerp Poullet moet er door. De overgroote meerderheid wacht er op. Zij heeft u op 2 Juni 1912 hare beste gunst geschonken ! Voort op den weg welke gij u hebt getrokken. Vooruit voor de ziel van 't kind.

Onze steun, de steun van alle katholieken en daarbij van iedere bezadigde Belg, zult gij hebben, en met de nieuwe aanstaande kiezingen, zullen wij aan die zielenroovers 't schoentje passen dat hun gaat !

Vijffrankstukken

Een lezer vraagt ons waarbij het komt dat onze vijffrankstukken in Frankrijk duurder zijn dan in België, wat voor gevolg heeft dat onze vijffrankstukken ingezameld worden en naar Frankrijk gestuurd om er tegen Fransche bankbriefjes uitgewisseld te worden.

We hebben daarover inlichtingen genomen en ziehier :

De Belgische vijffrankstukken zijn in Frankrijk niet duurder dan in België, maar ziehier wat er gebeurt : Men gaart hier vijffrankstukken op en gaat die uitwisselen in Frankrijk. Als men daar 1000 fr. geeft in vijffrankstukken krijgt men een fransch briefje van 1000 fr. in de plaats.

Dat fransch briefje van 1000 fr. doet in België meer dan 1000 fr. ; nu eens 1004, 1005 of 1006 fr. en soms meer, het verschil boven de 1000 fr. is hetgeen men wissel noemt. Vele gazetten geven dagelijks den wissel op Londen, Parijs, Berlijn, Amsterdam, enz.

Op 18 november was de wissel op Amsterdam 209,78 fr. dat beteekent dat honderd Hollandsche gulden 209, 78 fr. betaald werden in België ; — soms is dat 212,00 fr.

Op Londen was de wissel 25, 45 fr. dat beteekent dat een pond sterling 25.45 fr. waard is in België ; op Berlijn was de wissel 124,03, en 1 mark geldt 1,24 (gewoonlijk zegt men dat 1 mark 1,25 fr. doet) ; de wissel op Parijs was 100.54 fr. dat beteekent dat een fransch bankbriefje van 1000 fr. hier 100.54 fr. doet.

Waarbij komt het nu dat een fransch bankbriefje hier meer waard is dan een Belgisch briefje van 100 fr. ?

Dat komt bij den toestand van den handel.

België koopt aan Frankrijk en Frankrijk koopt aan België ; maar België koopt meer aan Frankrijk dan het aan dat land verkoopt ; bijgevolg moet België geld naar Frankrijk dragen.

Daarom is het fransch papierengeld hier duurder dan het Belgisch, en op die manier kan men geld verdienen met vijffrankstukken in Frankrijk te gaan uitwisselen, hetzij Fransche, Belgische, Zwitsersche, Italiaansch of Grieksche of gemengd.

Indien het eens gebeurde dat België meer aan Frankrijk verkoopt dan zou het omgekeerde gebeuren, de Belgische briefkens zouden meer waard zijn dan de fransche.

Intusschen klagen de menschen dat er zoo weinig klein geld is. Kan men den handel in vijffrankstukken verbieden ?

't Is eene moeilijke kwestie. Wat kan men doen aan iemand die geld dat hem toebehoort tegen ander geld gaat uitwisselen ?

Het gaat toch niemand aan wat een ander met het geld doet dat het zijne is.

De handel is immers vrij in België.

Men spreekt ook van bankbriefjes te maken van 10 en van 5 franks, maar de kwestie is of dat vervaardigen van die briefjes wel toegelaten zou zijn door het Muntverdrag dat wij met Frankrijk, Zwitserland, Italie en Griekenland hebben ?

Men ziet het, die moeilijkheid is niet zoo gemakkelijk op te lossen. (FONDSENBLAD.)

BUITENLAND

Frankrijk

— DE KLOOSTERZUSTERS IN DE PARIJSCHE HOSPITALEN. — Eenige leden van den Parijschen gemeenteraad hadden gevraagd voor de herinvoering der kloosterzusters in de hospitalen.

De vijfde kommissie had het verslag ingestuurd en tegen het voorstel besloten.

M. Poirier de Narcy stelde afslag voor een referendum onder de bevolking in te richten, het eenigste middel om zeker het gedacht der Parijzenaars over deze kwestie te kennen.

De radikalen en socialisten die de meerderheid vreezen ten voordeele der kloosterzusters verzetten zich tegen het voorstel van M. Poirier de Narcy, dat ten slotte verworpen werd met 7 stemmen tegen 5.

Het is nu te zien wat den uitslag zal zijn, als geheel de municipale raad zal geraadpleegd worden.

— DE AUTO-TRAGEDIE. — De dagbladen van deze streek brengen ons nadere bijzonderheden over dit vreeselijk ongeluk.

Op zijn autotocht had de abbé Kohler, alvorens huiswaarts te keeren, stil gehouden bij zijnen collega van Sillery en zelfs daar zijn licht aangestoken. Buiten Sillery zijn er twee wegen de eene loopt naar Reims en deze moest de geestelijke volgen, de andere is een zijweg, loopende naar de aanlegplaats van de vaart Aisne-Marne.

Wat er nu juist gebeurd is weet men niet maar juist toen de auto aan de scheiding der twee wegen kwam, vaarde er een schip voorbij, met een licht aan de mast. Is abbé Kohler daardoor verblind geweest of van den weg gebracht, men weet het nog niet. In alle geval, in plaats van op den weg naar Reims te blijven, reed hij naar de vaart op. Toen hij zijne dwaling inzag was het te laat om nog te verhinderen dat de auto in de vaart liep.

Het gerucht van de in 't water stortende auto en de hulpkreten der inzittenden deden eenen schipper toesnellen, die aanstonds, toen hij zag wat er gebeurd was, hulp ging halen. Men bond een sterk touw aan de auto, die niet heelemaal onder het water verdwenen was. Terwijl men hiermede bezig was hoorde men eene vrouwenstem, die poogde schreiende kinderen te bedaren.

Men spande nu een paard aan het touw en gelukte er aldus in het rijtuig omhoog te krijgen. Reeds stond het met de achterste wielen op den oever, toen de koord brak en de zware auto weer in het kanaal stortte, dit maal veel dieper.

De abbé Kohler sprong het rijtuig achterna, dook, gelukte er in het portel te openen en zijne moeder en zijne zuster vast te grijpen. Toen poogde hij den oever te bereiken, maar zijne krachten schoten te kort. De aanwezigen gelukten er toen in hem en zijne moeder te grijpen maar Mev. Rousseau verdronk met hare kinderen. Eerst na twee uren werkens werden de ongelukkigen bovengehaald ; intusschen had men in eene naburige woning moeder en zoon de beste zorgen toegediend.

Oostenrijk-Hongarie.

EEN EIGENAARDIG ECHTPAAR. — Kort geleden had te Budapest, de Hongaarsche hoofdstad, een oprecht eigenaardig huwelijk plaats. Prins Hendrik Ghika, broeder van den gewezen kandidaat tot den troon van Albanie, is er met mevr. von Bethay getrouwd. Beide echtgenooten zijn doofstom ; zij ontmoetten elkander voor de eerste maal op een doodstommencongres.

Nederland.

EEN LEVEND LIJK. — Gisteren vervoegde zich de 35jarige varensgezel J. A. P., zonder vaste woonplaats, aan het bureel van den Burgerlijken Stand te Rotterdam, om een bewijs van overschrijving. Tot zijne groote verwondering vernam de man daar, dat hij zulk een bewijs niet kon krijgen en wel... tot zijn nog veel grootere verbazing... omdat hij dood was.

Hoe hij ook verklaarde dat hij niet gestorven was, hij kreeg het bewijs niet.

De « doode » verliet teleurgesteld het gebouw om eenig licht in deze duistere zaak te bekomen. En wat bleek nu ?

Donderdag der vorige week was in de Koningshaven een lijk in verren staat van ontbinding gevonden. Dit lijk was door de echtgenoote en door twee zusters van den « overledene » herkend als dat van den 35jarigen varensgezel J. A. P., zonder vaste woonplaats. De vergissing was ontstaan, doordat het opgehaalde lijk hetzelfde lidteeken vertoonde als J. A. P.

Door de echtgenoote van P., die bij dit vreugdevolle bericht begrijpelijkerwijs verbaasd is, zullen bij de rechtbank stappen worden gedaan om dit « misverstand » uit den weg te ruimen.

Duitschland.

DE KASTEELEN VAN KEIZER WILLEM. — De keizer van Duitschland gaat een zeker getal zijner kasteelen verkoopen, namelijk deze die niet meer in verhouding zijn met het bedrag van de burgerlijke lijst. Het eerste kasteel dat in veiling zal gebracht worden, is dit van Monbijon, te Berlijn, dat heden dags tot geschiedkundig museum ingericht is.

De keizer bezit ongeveer zestig kasteelen, waarvan hij er jaarlijks slechts een twintigtal bezoekt.

HET GELUK IS NIET UIT DE WERELD. — Te Tuchel (Pruisen) woont de weduwe van de hovenier Zimann, eene arme vrouw die de grootste moeite van de wereld had om hare zes kleine kinderen op te voeden. De weduwe is nu eensklaps rijk geworden. Hare tante, die hare geboorteplaats verlaten had om met haar man, een Engelsche officier, naar Amerika te gaan, is daar overleden. Haar man was generaal geworden en had haar bij zijne dood, een fortuin van 20 millioen frank nagelaten. De weduwe Zimann erft nu het zesde deel van de 20 millioen.

Amerika.

EEN HUIS IN VIER-EN-TWINTIG UREN. — De stad Hamilton (Ontario), heeft de 100e verjaring harer stichting gevierd, en, om te toonen wat zij vermogen, hebben de bewoners van deze stad een eigenaardig denkbeeld ten uitvoer gebracht : het bouwen van een huis in een tijdverloop van vier-en-twintig uren. Zij slaagden er niet alleen in het huis op te bouwen, maar ook het te bezetten en te bemeubelen, en dit alles gedurende den vastgestelden tijd.

300 tot 400 mannen arbeidden er aan. Des nachts was de plaats bij middel van electrische booglampen verlicht.

Van zeer vroeg in den morgen hadden de werklieden het werk aangevangen. De grondvesten werden in gevelsteen gemetseld, het overige in ciment. Midderwijl werd het timmerwerk gereed gemaakt. Een zeer ras drogend bezetsel werd gebezigd, en dit dan geverfd met twee lagen witten lak. De meubels, tapijten, storsen, gordijnen, enz. werden er vervolgens in aangebracht. Geen enkele bijzonderheid werd vergeten.

Als alles kant en klaar was, werd eene flesch, vol met boonen, in den grond gestopt, en allen, die aan den bouw der woning hadden medegewerkt, werden verzocht het aantal der boonen te raden.

Een jong werkman ried juist en won het huis, op 15,000 frank geschat.

De luchtvlieger Chevillard, te Ans, bij Luik.

Verleden maandag heeft Chevillard te Ans bij Luik zijne vluchten met den meesten bijval afgelegd.

Hij vloog met het hoofd omlaag en voerde driemaal den doodensprong uit waarvan eenmaal met een passagier, den jongen luikenaar Lacroix.

Minister Berreyer, luitenant Nélis, hoofd van den militairen luchtvaardienst, talrijke luchtvaarders en duizende nieuwsgierigen, woonden deze gevaarvolle vluchten bij.

Onze plaat stelt Chevillard voor op het oogenblik dat hij door den Heer Minister Berreyer wordt geluk gewenscht.

BINNENLAND.

LUIK. — *Kolossale smokkelarij.* — Wij lezen in de *Gazette de Liège* : M. De Behr, onderzoeksrechter, is begonnen met het onderzoek van eene smokkelzaak, die denkelijk niet weinig gerucht zal maken.

Hollandsche margarien schijnt beter geschikt dan de Belgische om boter te vervalschen, omdat men die bij onderzoek minder ontdekken kan.

En men zond die naar Luik onder den naam van groenteconserven, in zoo groote hoeveelheid, dat er sedert de laatste maanden meer dan 100,000 kilos binnen kwam.

De zaak werd ondekt, dank eene aanklacht van de Hollandsche regeering zelf. En de politie van Luik vond den voornaamste plichtige, een zekere S., van Aubel.

Een Hollander, V. K., thans voortvluchtig, heeft geen spoor in zijne schriften na gelaten, omdat hij gewoon was verzendings- en entrepotkosten selfens te betalen.

DE NIJVERHEID IN LUIK. — In enkele koolmijnen der omstreken van Luik kondigde men, voor 1e december aanstaande, eene vermindering van 5 % der loonen aan. In andere koolmijnen, daartoe ook door de ophooping der stocks gedwongen, schijnt men den zelfden maatregel te zullen nemen.

In enkele metaalnijverheden zijn de bazen door gebrek aan bestellingen, genoodzaakt maar 5, en sommige maar 4 dagen in de week meer te laten werken.

— GENT. — *De senegaleezen der tentoonstelling. De Philippijnen.* — De bewoners van het Zwarte Dorp zijn Vrijdag eindelijk vertrokken. Om 10 ure kwam de karavaan aan de Zuidstatie, allen werden dadelijk in derde klas wagons gestopt en mochten ze niet meer verlaten.

Hun bagage werd in twee bijzondere wagons geborgen.

Tusschen hunne werktuigen zag men daar nieuwe potten, pannen, enz. opladen. Dat alles om in den Senegal, aan de vriendenzwarten te verkoopen, en te gebruiken, zooals zij hier leerden. De meeste koopwaren hadden zij in de Tentoonstelling gekocht.

De spoorwegkaaien stonden vol volk, waaronder ook vele vrouwen en er waren er zelfs die weenden, waarop zij door een ander deel der aanwezigen uitgescholden werden.

Sommige « juffers » aarzelden niet de zwarten, waarmee zij tijdens hun verblijf in de Tentoonstelling bepaald kennis hadden gemaakt te omhelzen en hun een hoopvol : Tot weerzien ! of een droevig : Vaarwel ! toe te roepen.

Geen wonder dat dergelijke betoogingen bij vele omstaanders verontwaardiging verwekten.

De Senegaleezen waren ten getalle van 128. Drie van den stam zijn weggeloopen. Zij bleven liever in Gent. Het hoofd van den stam had hen in het Senegaleesch dorp, in de Tentoonstelling nog een goed woord toegesproken voor het vertrek.

Toch kon hij niet beletten dat er vier wegliepen. Men kon nog één overhalen en die kwam terug. De drie vluchtelingen liepen rond 1 uur, in de stad. Door het Fransch gouvernement zullen zij opgeëischt worden, daar zij hier zonder familie of bestaanmiddelen zijn.

De Senegaleezen zijn denzelfden namiddag te Duinkerke aangekomen, waar zij aan boord gingen van de stoomboot *Ouessant*, die hen naar Dakar zal brengen.

De Philippijnen hebben het zoo goed niet gehad als de Senegaleezen. Hun « impresario » is er van onder getrokken, zegt men, de ongelukkigen aan hun lot overlatende.

Dinsdag namiddag dwaalden er nog twee blootvoets in de tentoonstelling, bij de bezoekers en werklieden bedelende. Van de krijgsoverheid ontvingen zij ieder eene warme paardendeken, waarmede zij zich tegen de guurheid van het weer trachten te bevrijden.

Ontdekt

3de VERVOLG

's Avonds, toen de Dunseith's in hun landaulette naar huis reden, terwijl de droeve wijzen uit « La Bohème » nog in hun ooren klonken, hadden zij elkaar niets te zeggen.

En niet voordat hij een zucht hoorde van het vrouwtje naast hem, dat moe tegen hem aanleunde, sloeg Dunseith een arm om haar heen en trok het figuurtje in haar hermelijnen mantel dichter naar zich toe. Ze zuchtte weer, toen ze daar lag, en 't schoot hem opeens te binnen, dat zij in het geheel niet van « La Bohème » genoten had.

— Moe, lieveken ? vroeg hij, haar bij het troetelnaampje noemend, dat haar altijd eenig antwoord deed geven.

— Ja, Willy ! zegde ze, zonder zich naar hem toe te keeren.

— En nog altijd zoo somber gestemd ? vroeg hij, terwijl hij zijn arm nog wat vaster om haar heen sloeg. Zij antwoordde niet dadelijk.

— Ik dacht over dat collier en dien detective, vertelde ze eindelijk.

— Detective ? vroeg hij.

— Ja, over dien Weidler.

— En ? hielp hij.

— Zulke menschen doen mij altijd aan fretten denken. Ik denk, dat het door hun werk komt ; dat maakt dat ze op zulke valsche beesten gaan gelijken, zonder gevoel voor wat behoorlijk en eerlijk is. Ik vind het zelfs geen prettig gedacht, dat er een voor ons werkt.

Dunseith lachte even.

— Maar kindje, iedereen zegt toch, dat Weidler de knapste speurhond in New-York is. Hij komt ten slotte altijd achter de waarheid.

— Maar wat heeft hij tot nu toe nog gedaan ? pruilde de vermoeide vrouw, terwijl ze wat rechter ging zitten.

— Daar schuilt juist het geheim van zijn slagen in ! Hij houdt u en mij en iedereen voor den gek, en doet alsof hij den draad kwijt is. En dan ineens komt hij met iets, dat ons allemaal de oogen opent.

— Ja, maar dat hindert mij nu juist zoo in hem, wierp zij weer tegen. Hij lijkt mij zoo beginselloos en zoo vol streken. En als hij andere menschen voor den gek houdt, dan is er geen reden, waarom hij ons ook niet zou bedriegen ?

— Nu, ik geloof, dat ik Weidler wel kan vertrouwen. Hij is zoo eerlijk als goud — daar heeft hij tenminste den naam van.

Weer zwegen beiden.

— Maar gij zijt veel te goed van vertrouwen, Willy, klaagde zijn vrouw, terwijl zij plotseling weer tegen zijn schouder leunde. Ge zijt, zelf zoo eerlijk, gij vertrouwt iedereen maar ! Gij hebt zelfs mij maar op goed vertrouwen genomen.

Hij lachte, toen hij zich over haar heenboog en in het duister haar angstig bevende lippen vond.

— Maar bedenk dan eens, hoe ik daarvoor beloond ben, fluisterde hij teeder.

Weer gaf ze geen antwoord, terwijl de deinende auto voortsnorde langs de stille straten.

— Willy, houdt ge heusch van mij ? vroeg ze plotseling, heel droef-smeekend.

— Of ik u lief heb ? riep hij uit, terwijl hij haar hoofdje aan zijn borst borg. Meer dan iets ter wereld, mijn eigen schat !

— En ik heb u ook zoo lief, zoo lief, Willy ! riep ze, terwijl ze zich weer in zijn armen nestelde, en aan zijn hals hing. Ik heb u zoo lief, dat het mij soms pijn doet.

En toen haar gretige lippen de zijne weer zochten, was hij verbaasd te merken, dat haar gezichtje nat van tranen was.

III

Marion Dunseith wachtte Weidler op in het salon. Ze was niet erg op haar gemak, maar ze vond het een vertroostende gedachte, dat haar bezoeker eveneens verlegen zou zijn en zich onhandig zou voelen door de omgeving, waarin zij hem te woord zou staan. En haar tegenwoordigheid zou hem nog meer intimideeren dan de statige livreiknecht, het plechtige aandienen en de verbijsterende pracht van de meubels.

Zij gaf echter geen blijken van bijzondere opgewondenheid, toen Weidler werd aangediend door den livreibediende. Zij bleef even kalm toen Weidler zelf met zijn zwarten hoed in de hand, zicht en wat zenuwachtig de kamer binnentrad. Eigenlijk had zij iets kwijnends in haar glimlach en iets overdreven rustigs in haar bewegingen, toen ze hem begroette en hem een stoel wees.

— Ge hebt mij hier laten komen, herinnerde hij haar, alsof hij verlangend was een vast punt van uitgang te hebben.

— Ja, ik heb u hier laten komen, herhaalde ze.

— Waarom ?

— Ik wilde u zeggen, dat mijn man en ik nog eens over dien diefstal gesproken hebben en wij vinden eigenlijk, dat we er niets bij winnen, als het onderzoek wordt voortgezet.

— Gij wilt zeggen, dat het halssnoer weer terug is ? vroeg de detective argeloos, maar hij keek haar niet aan, toen hij deze vraag stelde.

— Wel neen. Maar zooals de zaken nu staan, geloof ik niet, dat ge ons nog van dienst kunt zijn.

— Het spijt mij, zegde Weidler. Want ik heb er hard voor gewerkt.

— Maar niet op de juiste manier, vrees ik.

— Dat is natuurlijk aan u om te beslissen, bekende hij wat terneergeslagen. Toch scheen hij verbaasd, en dat kon hij niet geheel verbergen. Hij leek verbijsterd door de wijze waarop zij den toestand beheerschte ; door de zekerheid, die voort scheen te komen uit iets, dat zij wist, maar dat hem nog onbekend was.

— Dat maakt alles veel eenvoudiger.

— Van mijn standpunt wel, van het uwe niet, gaf Weidler toe.

— Wat bedoelt ge daarmee ?

— Ik bedoel, dat er hier in dit huis een misdaad is begaan, mevrouw Dunseith, en dat het allen schijn heeft, dat zij herhaald zal worden !

— Wij zullen goed oppassen, antwoordde zij, na een oogenblik zwijgens.

— Gelooft ge, dat het eenig uitslag zal hebben ?

— Ik heb er nog niet over gedacht.

Hij keek op, als beviel deze woord-schermutseling hem niet. Maar er was geen spoor van wrevel in zijn stem, toen hij sprak.

— Mevrouw Dunseith, wilt ge mij eens iets van u zelf vertellen ?

Zij doorstond kalm zijn blik.

— Er valt niet veel te vertellen, zelfs als ik wilde.

— En ge wilt niet.

— Eigenlijk niet, en zij glimlachte om zijn dom volhouden.

— Dan mag ik het misschien wel voor u doen, ging Weidler voort, zoo bedaard, dat het was, alsof zijn woorden niets bijzonders zegden.

— Ik stel er heusch weinig belang in, weifelde zij.

— Integendeel, ik ben overtuigd, dat het uw belangstelling zal afdwingen, verbeterde de verlegen Weidler zachtjes.

— Waarom ben ik die plotselinge belangstelling in mijn leven verschuldigd ?

— Zoudt ge dat werkelijk willen weten ? was zijn vlugge wedervraag.

— Ik ben natuurlijk eenigszins nieuwsgierig geworden, erkende ze kwijnend.

— Ik ook, zoodra ik in dit geval betrokken werd, en ik zal u uit trachten te leggen, waarom. In de eerste plaats, mevrouw Dunseith heeft de persoon, die het snoer uit uw juweelenkast gestolen heeft, een heel duidelijk spoor achtergelaten.

— Hoe zoo ?

— Door duim- en vingerafdrukken op den sigarettenkoker, waar het snoer uit genomen is. Ik heb de moeite genomen, die afdrukken te fotografeeren. Ze waren heel duidelijk op het gepoetste zilver van den koker.

— En bleken later natuurlijk vingerafdrukken van mijn man te zijn.

— Integendeel, de verschere afdrukken waren van een vrouwenvinger. Ze waren heel duidelijk — inderdaad even duidelijk als de afdrukken, die gij zelf achterliet op de zilveren vaas, toen ge haar voor mij weer op uw toilettafel zette.

— Ik vrees, dat dit alles weer tot niets leidt, M. Weidler.

— Verschooning, maar het bracht mij tot iets zeer belangrijks. Ik was zoo vrij al die vingerafdrukken te fotografeeren en ze later te vergelijken. En ik zag toen, dat de afdrukken op de bloemenvaas in ieder opzicht overeen kwamen met de afdrukken op den sigarettenkoker — dezelfde eilandjes en bochten en kronkels.

— En wat leidt ge daaruit af ? was de kalme vraag.

— Wetende dat die papillen aan het eind van uw vingers en van de mijne en van die van ieder ander altijd dezelfde en heel individueel zijn, dat ze ongeveer twee dozijn duidelijke kenteekenen bieden, kan ik maar tot één ding besluiten. Het is geen veronderstelling meer, het is een tastbaar bewijs.

— Van wat ?

— Ge wilt niet raden ?

— Ik leid er alleen maar uit af, dat ik den een of anderen dag den koker van mijn man voor hem heb opengedaan — en dat kan best. En ze lachte om die noodelooze bekentenis.

— Dan moet dat nog heel pas gebeurd zijn, meende Weidler, na even te hebben nagedacht.

— Ik geloof, dat ge u daarin vergist, antwoordde ze snel.

— Dan moet ik het tweede punt aanroeren — den turkooizen ring. Het kwam mij vreemd voor, mevrouw Dunseith, dat een ring, en dan nog wel een heerenring, die zoo weinig waarde heeft, daar op die manier bewaard werd.

— Waarom vondt ge dat vreemd ?

— Omdat gij, als de meeste vrouwen, heel gevoelig zijt. Ik zag, dat ge dien ring om bijzondere redenen bewaarde. Ik heb mij er ook van overtuigd, dat die ring niet per ongeluk in uw juweelenkistje terecht was gekomen. Gij hadt zelf nog gekeken, of hij daar nog lag, — hoe weinig waarde hij overigens ook hebben mocht — op den morgen van den diefstal. Gij wist, dat hij daar lag en ge wist, wanneer ik hem weg had genomen. Daarom trok die ring mijn aandacht. Hij was niet van uw man — hij had hem nooit bezeten. Ik wist ook, dat een vrouw met uw karakter geen — e — geen ongeoorloofde verhoudingen, geen geheime vriendschap kon hebben.

— Dank u, mompelde ze spottend.

— Ik zocht dus elders naar een verklaring, en ik werd daarbij geholpen doordat er binnen in den ring nog duidelijk de initialen A. W. te lezen waren. Nadat ik de zaak overwogen had, kwam ik tot een besluit. En nadernand merkte ik, dat ik een juist besluit had getrokken.

— En, ontsnapte haar, terwijl ze hem scherp aankeek.

— Die ring, mevrouw Dunseith, is een familiering.

— Dat zal ik niet tegenspreken.

— Meer nog, mevrouw Dunseith. Het is de ring van uw vader.

— Ik wist niet, dat ik een vader had, bracht ze langzaam uit.

— Heel weinigen weten het maar. Het is echter eenmaal mijn beroep om...

— Neem het mij niet kwalijk, viel ze in, en haar stem klonk schril en wat onzeker, maar waar leidt dit alles toe ? Waarom begunstigt ge mij met het resultaat van uw ongetwijfeld merkwaardige verbeeldingskracht ?

— Alleen om u dingen over u zelve te vertellen, die gij verzwijgen wilt.

— Maar ge hebt mij niets over mij zelve verteld ! wierp ze tegen, vast zijn halfverlegen blik ontmoetend.

Kalm vervolgde Weidler :

— Dan zal ik uitvoeriger moeten zijn, mevr. Dunseith. Uw meisjesnaam is Marion Wilby, en gij werd te Wiesbaden geboren, nu zeven-en-twintig jaar geleden. Uw vader was Alfred Wilby.

Hij legde haar met een handgebaar het zwijgen op.

— Verschooning, ge moet mij niet in de rede vallen. Alfred Wilby verdiende zijn brood met het restaureeren van schilderijen en het copieeren naar oude meesters. Hij nam u mede naar Rome, toen ge zeven jaar oud waart, en daar stierf uw moeder. Hij was een knap schilder ; maar na haar dood copieerde hij geen oude meesters meer. Hij schilderde en etste en graveerde iets heel anders, en gij begreep niets van zijn arbeid. Maar hij verdiende er veel geld mee, genoeg om u in een Zwitsersch klooster te laten opvoeden. Gij hieldt heel veel van uw vader en hij was dol op u.

('T VERVOLGT.)